

son *esperit*. Aquells joves que portaven els clavells varem fer se'n interessants al moment, més al poc rato vaig sentir-los sa parla d'accent foraster, va explicar me el per què de la seva exhibició o el seu hàbit de portar i saber portar flors al trau. ¡Llàstima que avui no s'estili portar ne encar que fos a l'orella com els *corridos de poble* d'anys enrera!, o bé a la boca com un excelent home molt apreciat per sa honradesa i adaptable tracte amb tothom, fill d'un poble vallesà, que durant més de quaranta anys no deixà mai de portar hi un clavell vermell. — Perdoneu me la digressió i permeteu-me que continui *la pista* dels joves dels clavells. — Més tard vareig trobar-los al café, allí discutien amb gracia i feien comparacions de les condicions ciutadanes de poblacions més o menys comparables amb la nostra i parlant de moltes coses varen acabar parlant dels casinos i societats dites culturals de les ciutats que parlaven i allavors va entrar en la conversa un bon granollerí, qui amb molta senzillesa va fer-los hi unes consideracions que no poguerem menys que recollir i sens ànim de sentar càtedra ni parlar de cultura, va donar los hi i donar-nos una lliçó de bon sentit i de ciutadania ben entesa. Va dir aquestes o parecudes paraules: «Nosaltres som gent senzilla que no fem ostentació de lo que tenim, ni sisquera sabem donar nos en compte més que per comparació, com en aquest moment històric succeeix; per aixó ara elsdire que tenim societats i casinos millors que moltes de les poblacions... que vostés han anomenat.

Son edificis propis d'elles i apropiats al fi per que es destinen, son de esbeltes proporcions, son ben dirigides socialment i ben orientades economicament, sense grans

despilfarros, son espléndides en els actes que realitzen o patrocinen i si alguna cosa pot ésser criticada no es altra que la poca, la poquíssima propaganda i carència de fanfarroneria o *autobombo* que els seus elements o siga els granollerins fem de les nostres societats, — i afegí amb aire trist, — també es molt sensible que la parla, siga en alguns moments menys refinada del que deuria ésser i no estiga equilibrada o a l'altura de les proporcions de les sales dels cafés o dels edificis socials. En aquest punt si que estem amb nivell baix de les poblacions semblantes de nostra terra...

...La conversa acabá aquí, i mentres anavem cap a *retiro* passant altre volta per les amplies voreres de nostre carretera solitaries o poc concorregudes a la nit, pensavem ¿qué podria fer-se en bé de la vida social dels casinos o societats i afinant les perqué prenguessin un altre caire? i recordant les alegres i encisadores nenes que passejaven per la mateixa acera a l'entrada de fosc, ens deiem ¿no seria un pas encertat, deixar de fer-ne dels llocs socials d'esbarjo i reunió; *tertulia solo para hombres?*...

R.

J. Baucells Prat

A la matinada d'avui ha mort en aquesta ciutat el que fou pulcre poeta En J. Baucells Prat.

***

En Baucells Prat era un escriptor català verament popular, i dels que més han contribuït al èxit dels molts certamens literaris que arreu de Catalunya es celebren constantment. En Baucells Prat ha arribat a obtenir en aitals concursos fins 151 premis, varis d'ells de verdader valor material i artístic. I no solament a Catalunya, sino també

a València, a Buenos Aires, Montevideo i altres llocs d'Amèrica. Havia col·laborat en una infinitat de periòdics.

Nasqué a Roda de Vic l'any 1862. El seu pare, conegut amb el sobrenom de «Músic de Roda», s'havia proposat donar-li una vasta i sòlida instrucció, més no li fou possible per trobar-se tan mancat de medis com sobrer de bona voluntat.

Nostre biografiat tenia catorze anys i ja començava a compondre i fins a publicar versos, quan el col·locaren d'escrivent al despaig d'una fàbrica. La nova ocupació no alterà en res ses aficions literaries, car al poc temps li publicaren a Vic son primer llibret de versos titolat «Follies». Animat per la bona acullida que tingué aquesta obreta, s'en va anar a Barcelona, on, mitjançant el reduït sou proporcionat per una colocació modestíssima, va costejar-se les matrícules al Institut, a la Normal i, més tard, a l'Acadèmia «Juvé», cursant-hi estudis mercantils — pels que revelava especials aptituds, — idiomes i música. I no cal dir que, tot seguint aquest estudis, cultibava amb més afició que mai les lletres catalanes.

El seu segon llibre de versos, que es titulà «Brots», aparegué en 1888 i fou rebut tan falaguerament pel públic i per la crítica, que la segona edició no's feu esperar gens.

Fets sos estudis, se dedicà de plè al tràfic mercantil, deixant de banda la carrera del Magisteri que havia començat, i les aficions musicals. Entrà de comptable en una important casa de comerç dedicada especialment a negocis marítims, i als dos anys n'era ja l'apoderat general. I així seguí fins a l'any 1890, en que la manca de salut l'obligà a deixar l'escriptori i retornar al poble natal, on venia dedicant-se, feia més de vintisis anys, a l'ensenyança pública mercantil. L'infinitat d'alumnes seus, alguns d'ells ja homes fets, que a Catalunya com al estranger, ampliant coneixements i adquirint noves energies, han lo-grat escalar llocs eminents en el camp de les lletres, de la indústria, del comerç i de les arts, podrien parlar de les belles condicions morals, de les vastes aptituds, del clar talent i de la gran abnegació del